

Gondolataim, emlékeim, tanácsaim a kéttannyelvű tanulóknak

„1989 őszén az első kéttannyelvű osztályban kezdtem az általános iskolai tanulmányaimat Amál néni (Kittl Erika) osztályvezetésével. Sem írni, sem olvasni nem tudtam még, de már volt szótáram: három oszlop (der, die, das), és rajzoltuk le a szavakat. A szemem előtt van: „die Bluse” – egy kék, fodros blúzt rajzoltam, és ismételtük minden nap a már bekerült rajzok neveit németül a megfelelő névelővel, a szótár pedig egyik napról a másikra újabb és újabb rajzokkal bővült. Amál néni nagyon játékosan, rajzokkal, vizualizálva tanított bennünket, nagyon könnyen rögzültek az információk, mert mindenhez tudtam kötni egy színt, egy hangulatot, egy éneket. Ma már tudom, hogy ez a jobb agyféltekés tanulás lényege, és egyben a leghatékonyabb módja a tanulásnak. Az első német mondatra azóta is emlékszem: „In meinem Stiefel, stolperte ich, über eine spitze Stein.” Hányszor, de hányszor ismételtük el, de közben el is játszottuk, hogy megboltunk a kőben – rögzült!

Majd egy évvel később Bécsben kirándultunk a családdal, amikor a szüleim a térképet bújva kerestek egy utcát, hogy merre menjünk tovább, de nem találták. Ekkor 7 évesen, alig 1 év német tanulás után odaléptem egy osztrák járókelőhöz, és megkérdeztem, merre van a keresett utca. Ő készségesen útba is igazított minket. Annyit gyakoroltam már addigra napi szinten a németet, hogy nem is volt kérdés, hogy meg merek, meg tudok-e szólalni, annyira természetes volt számomra.

Középiskolában tettem le a német középfokú nyelvvizsgát, de egyetem alatt egyáltalán nem használtam, nem gyakoroltam a németet, inkább az angol került előtérbe. 2011-ben pedig egy német céghez jelentkeztem állásra. Az interjú angolul ment, amikor kérték, hogy váltsunk németre, mondván van középfokú nyelvvizsgám. Én kértem, hogy ne, hiszen csaknem 10 éve nem használtam a nyelvet, de ők ragaszkodtak hozzá. A szavak kicsit nehézkesen jutottak eszembe, de a mondataim kerek volt, és nem féltem megszólalni. Miután felvettek a céghez kaptam a visszajelzést, hogy nem is számítottak ilyen

minőségű németre 10 év passzivitás után. Én tudtam, hogy az egésznek a kulcsa az volt, hogy 7 éves koromtól a rajzokon, színeken, érzéseken keresztül, a napi gyakorlások által készség szinten rögzültek bennem kifejezések, szófordulatok.

Több mint 7 éve dolgozom már a cégnél, több jelöltet is interjúztattam azóta, és bizony sokan a nyelvtudás miatt maradnak le egy lehetőségről. Vagy bekerülnek a céghez, de inkább gyenge, mint közepes a nyelvtudásuk, emiatt bizonyos ajtók, lehetőségek zárva maradnak előttük. Azt tanultam ezen tapasztalatok alapján, hogy a nyelvtudás minél korábbi elkezdése, készség szintű rögzülése hatalmas előnyhöz juttatja az embert az élet minden, és így a munka területén is azokkal szemben, akik csak kisebb intenzitással, vagy későbbi időpontban kezdik a nyelvtanulást.

A Hajós Alfréd Általános Iskola azóta ismertté vált, és példaértékű eredményeket tud felmutatni Magyarországon a kéttannyelvű oktatás terén. Minden diák, aki itt kezd, olyan előnnyel indul az életben, ami később sokszorososan fog kamatozni, akár egy második idegen nyelv, egy külföldi nyaralás, síelés, vagy munkavállalás esetén. Ha tud az ember kommunikálni akár szóban, akár írásban, akkor kinyílik a világ, ajtók, lehetőségek nyílnak meg, és csak rajtunk múlik, hogy belépünk-e rajta.

Az iskola tanárai ezeket az ajtókat segítenek megnyitni és vezetik el a diákokat egy nagyon magas tudásszintig. Én örülök neki, hogy megadatott nekem, hogy a Hajósban tanulhattam, a szüleim bölcsek voltak, hogy ide íratnak be.

Bíztatok minden leendő és jelenlegi diákot és a szüleiket, hogy éljete az iskola által kínált lehetőséggel, becsüljétek meg, és ne pazaroljátok el!

Ehhez kell nagy akarat, alázat és szorgalom.

Kívánom nektek, hogy legyetek sikeresek, a tanáraitok pedig büszkék rátok, és a saját munkájukra!

Hosszú Sándor - 2019. április